

Az utolsó restaurációhoz.

Vármegyénk székházának nagy termében a közgyűlések alkalmával sok oly szép és megörökítésre méltó beszéd hangzik el melyet a hírlapok egész terjedelmükben legtöbbször azért nem közölnek, mert nem tudják a szónoktól megkapni.

A legutóbbi megyei restaurációs közgyűlésen is mondott egy ily szép beszédet, valódi szónoki mesterművet vármegyénk egyik kiváló notabilitása: *Havay Zoltán*, ki ritkán emel ott szót, de ha megszólal, gyönyörtűség hallgatni kellemes előadását, s meggyőző érvekre épített, tet-szetős alakba öltöztetett beszédét.

Most a gyűlésről szóló tudósításba eszszott tévedés révén abba a helyzetbe jutottunk, hogy a kiváló férfiú szép beszédét egész terjedelmében közöljük a következő levélben:

Tisztelt Szerkesztő ur!

Hosszabb ideig lévén távol hazáról, csak most olvasom a megyei tisztújításról szóló tudósítást, s abban azt, hogy én beismertem volna, hogy a négy szolgabírói állás creálása által a közigazgatás javult. Senkit nem érdekel: mi az én nézetem; de az, hogy az adatok számban, a minék épen az ellekezőjöt állítottam s a tények is úgy igazolják, reám nem lehet közömbös. Azért engedje meg, hogy helyreigazításul beszédem lényegét következőkben adhassam vissza. Körülbelül ezeket mondtam:

„Nem gyakran veszem a t. közgyűlés figyelmét igénybe, de most kérem, engedjék meg, hogy én is hozzájárulhassak néhány szóval az újonnan megválasztott tisztikar üdvözléséhez, s engedjék meg ezt nekem egy nem nagyon irigylendő alapon: az áncienitás jogalapján, mert ha körültekintek e díszes gyülekezeti során, úgy keveseket talállok, kik 1867-ben az alkotmány feltámasztásakor már tagjai voltak a bizottmánynak — a tisztikarban már csak a t. alispán ur, az árvászéki elnök ur s a tisztí főügyész ur vannak a régi gárdából — az akkori központi vezető tisztikart pedig egy magam képviselem. Engedjék meg nekem, hogy visszaképzellek ezen régelemült időt s úgy mintegy collegialisán üdvözölhessem e megye régi-új tisztikarát.

Jókat szépen megírta a Janicsárok végnapjait. Nagyon keesegető volna a régi megye végnapjairól hasonlólag szólni; de erre ép úgy hiányzik bennem a költői ész, mint önöknek meghallgatására a türelem.

Egyszerűen tehát csak azt constatólom, hogy a haladók Janicsár ma nagy, tiszteletreméltó dolgot művelt e midőn e megye volt tisztikarát egészben reactiválva annak megérdemelt erkölcsi elégtételt szolgáltatott.

S ezen tisztikar e kitüntetés megérdemelte, mert nehéz hivatásának mindig becsülettel felelt meg s én örömmel constatólom azt, — a mi nem esekélyesség e századvégi világban, — hogy Gömörnek nem volt, nincs s remélem: nem is lesz Panamája.

Hogy közigazgatása ezen magas dícséret daczára jó volt-e! Arra már nem mernék igennel felelni, — de ez legkevésbé vad a tisztikar ellen — az ok a rendszerben, vagy helyesében a teljes rendtelenségben rejlik.

Ornás változáson ment 1867. óta hazánk által, minden változott, csak a közigazgatás s a közigazgatási tisztvislők helyzete maradt a régi nyomorúságban.

Anyagi s alaki közigazgatási törvényeinknek híre sines. A közigazgatás ezer ága támad — s ép úgy nő a közigazgatási rendeletek halmaza, — de hogy ezt a chaost az urak agya befogadni képes legyen, az lehetetlen, mivel akkor mindnyájunknak legalább oly agygyal kellene bírnia, mint e tanácssterem.

Volna egy törvényünk, a megyék rendezéséről szóló, de hát ezen törvényről mit szóljak? Intézkedésekben inkább a közigazgatás hátra- mint annak előmozdítása az eredmény. A mely közigazgatási cardinalis törvény fel nem bírja csmerni a jó közigazgatás alapfeltételét: a végrehajtást, az nem érdemli meg a törvény nevét. A jó közigazgatásra nem elég az, hogy a tágabb s szűkebb köz-

pontokból helyesen kiadott intézkedések conerettek leg, e-nek, a fő az, hogy ezek coneretten s gyorsan hajtassanak végre. S lehetséges-e ez törvényünk mellett, a midőn ez meghagyta a nagy járásokat s adott egyetlenegy tisztvislőt, — mert a szolgabíró semmi autonóm hatáskörrel nem bír, — mert ez csak megbizásból a főbíró által hozzá utalt ügyekben intézkedhetik — s a felelősség ezekért is a főbíróé illetvén: honnan vegyen ez aztán időt arra, hogy nagy járásban a helyszínen nézzen utána, mint hajtának végre rendeletei? S így történhetik aztán meg az, hogy egy derék főszolgabíránk főszolgabírósága harmadik évében kénytelen volt egy a megyei utvonalon fekvő helység nevét megkerdezní.

Elérte e megye t. közönsége is ezen anomaliákat s felesudva keleti nyugalmából igyekezett is a bajon segíteni a négy új szolgabírói állás creálása által. Nem ösmerem ennek genesisét, s ugyanazért nem tudom, ki érdemelné meg érte az apasági kereseti pórt: az alispán ur-e, a főispán ur-e, a miniszter-e? Nem tagadom, hogy volt ennek eredménye, de csupán annyi, hogy négy derék új erőt adhatunk majd beiskolázva által az új gárdának. Egyéb azonban semmi, s komoly gondolkozó fő nem bír eligazodni azon: min esodálkozzék inkább: azon-e, hogy az ily segélyt alulról merték ajánlani, a miniszternek, vagy azon, hogy akadt miniszter, a ki elhítte, hogy ezzel segíteni lehet; vagy végre azon, hogy a segítség illetvén módját a megye közönsége tapssal fogadta. Pedig a közigazgatás azóta egy hajszállal se jobb. Ha Havay az ablakomon kinéznek, ép úgy sárba látom elteríteni a kavicsot. Ha megyék Lénárdfalvára, ott látom, hogy a Sajón rozszant lábakra új hidat építenek s az utazók nagyobb biztonságára éjjel a felszedett hid felét az utór setében őrizi. Nehogy azonban az lássék, mintha én csupán járásom főbírája ellen áskálódnám — tovább megyek. Az alispán ur a sertésvész incidenséből az oláhezigányok ellen a legszigorubb rendelkezést adja ki. Ennek daczára okt. 20-án a cigányok a Baktiig hatolhatnak. Innen a főkapitány eltolonczoltatja — a rimaszécsi főszolgabíró tovább, — de már nem a tornallyai főszolgabíróhoz — a cigányok Fügénél letérnek Havára — s utána eddig gonddal örzött nyájamban öt napra kiút a vész s én ezreke menő kar erejéig áldhatom a jó közigazgatást. De nem folytatom, hanem koronatanunk felhívom a főszolgabíró urakat: mivel jobb azóta a közigazgatás? Egyuttal nyíltan intézem a t. megye közönségéhez azon kérdést: látott-e valaki közülök azóta több eleven szolgabíró?

Jó közigazgatás t. közgyűlés nem lesz mindaddig, s arról álmodni is kár addig, míg a tisztviselők a kinevezés által nem függetlenítenek lefelé; a tisztviselők felelősségéről szóló törvény által pedig felfelé — még aztán az anyagi s alaki közigazgatási törvények világosságát nem gnyútanak a létező chaosban, míg kisebb járások creálása s a felelősség kiterjesztése által lehetővé nem teszik a jó és gyors végrehajtást.

De még ez mind nem elég. Majd ha a főispán nem lesz csupán a kormány egyoldalú bizalmi férfia, hanem e mellett felelős lesz a közigazgatási menetért s ha aztán ő kezében tartja az alispán üstökét, nehogy fent az övét fogják meg — viszont az alispán a szolgabírákét, ezek pedig a körjegyző urakét, akkor aztán lesz közigazgatás.

Azokban az én ideálom még ez sem lesz. En feltétlen híve vagyok az állami közigazgatásnak; de ép oly ellensége vagyok az egyoldalú burocratiának. A közigazgatás akkor lesz jó s helyes, ha az életet a fentebbiek mellett a megyebizottmány ellenőrzése viszi be. De ez ne úgy legyen, mint van most. En nem vagyok barátja az önámításnak. Méltóztassék beletekinteni a bizottmányi tagok névsorába, s ott találunk 24 körjegyzőt, 26 tisztviselőt a centrumon kívül. Vajjon nem fictió-e ily helyzetben az autonómia ma is?

Legyen a bizottmány oly testület, a mely nem quantitása, de független és értelmi kvalitásánál fogva nyom a laban. Mi szükség van Gömörben 360 bizottmányi tagra, hiszen ennyi arra termelt embert a megye termelni nem képes.

Azt hiszem, hogy midőn azt kívánom, hogy mindez mielőbb törvény által így rendezve legyen, csak az újonnan megválasztott tisztikar titkos mindennapi imá-

lott. Még ilyen maskulancia nem történt vele világeletemben! — Az asszony nem mert volna hozzá közeledni egy dominiumért. Szörnyű erényes nő volt. Hátha mást vigasztalna férje helyett. — Az irodaszemélyzet ámulóbámult, s elfojtott lélekzettel várta a végkifejledést.

Már eltelt tíz perc, azután tizenöt perc, de a principális csak nem mutatkozott sehol, annál kevésbé az irodában.

Ezalatt a bonorum direktor is kifujta magát, s újabb erőt nyerve a küzdelemre, kezébe ragadta hatalmas farkosbotját, azzal utána akart rohanni a principálisnak.

Az ajtónál azonban összetalálkozott a mindenessel, ki egy parókat meg egy alszakált hozott a kezében.

Mindnyájan odarohantak hozzá.

— Mi ez te!? kérdé bámulva a bonorum direktor.

— Hát biz ez nagyságos uram, valami haj, meg szőr-féle. Sohse láttam én ilyet, de tán még a vak apám se!

— Kitél kaptad, hé?

— Megyeri ifiúról, aki azt úzeni nagyságos uramnak, hogy ne haragudjék rá, amiért eleserélte az ábrázatát egy félóra.

Nagyot rikoltott most dühében a direktor.

— Huh, a kötözni való Luezter! Engem ugyan felesufolt!

— Minket is felesufolt nagyságos uram, mondták halkan a lepipált gyakornokok.

A főszolgabíró odalépett a feleségéhez.

— No hát asszony, megismersz-e már most, mi?

A direktorné nyakába borult férjének.

— Hej, — sóhajtá keseserűen a kijátszott nagyságos ur, — csak kerüljön még egyszer szemem elé az a csepürágó, tudom Istenem, hogy megkeserül!

De biz az nem kereste fel többé a bonorum director urat, hanem nyakába vette világot és beállt az utóró gárda közé — vándor színésznek.

Nem is bánta meg soha, mert a színpad halhatatlanná tette nevét a színészvilágban.

ságát fejezem ki fentivel; valamint ha azt kívánom, hogy ezen választás az utolsó legyen, mivel félős, hogy a még soká haladók Janicsár nem lesz mindig ily szeretetreméltóan kedélyes.

Engedjék meg tehát, hogy midőn önöket szívemből üdvözölöm, ne arra kérjem, hogy továbbra is az eddigi tisztességgel szolgáljanak, mert önök másként nem is tudnának szolgálni: — de arra, hogy a rossz rendszer daczára is megfeszített szorgalommal képezzék magukat tovább, hogy az új gárda is meg lehessen velünk elégedve — mi pedig akkor is büszkek lehessünk önökre. Az Istenáldását kívánom önökre összeségükben s egyenkint.

Havay, 1895. decz. 28.

Havay Zoltán.

Olvasóinkhoz. Midőn jelen számunkkal a „Gömör-Kishont“ tizenhetedik évfolyamát megkezdjük, egyuttal újabb előfizetési felhívást intézünk olvasóinkhoz.

Rimaszombatnak úgy is, mint minden tekintetben előhaladásra törekvő városnak, úgy is, mint megyei székhelynek szüksége van egy tiszta magyar hazafiságot mindig szemé előtt tartó, a város és megye, valamint minden erkölcsi testület és humanus intézmény érdekeit képviselő lapra. Ennélfogva lapunk semmiféle párt vagy önérdék szolgálatába lépni nem fog, de az igazságért mint eddig, úgy ezután is tisztességes eszközökkel harcol. — Bizalommal fordulunk tehát városunk és megyénk nagyérdemű közönségéhez azon kérésünkkel, hogy vállalatunkat erkölcsi és anyagi tekintetben támogatni sziveskedjék. A lefolyt év folyamán szerkesztőségünk azon helyzetbe jutott, hogy városunknak és vidékének igen nagy szánu tollforgató egyénét számíthatja munkatársai és levelezői körébe, így a társadalmi és tudományos élet különféle ágai-ból hozhat szakavatott tollal irt cikkeket, figyelemmel kísérheti a vidék társadalmi és kulturmozgalmaikat s hétről-hétre bő hírvonalat vezethet. Ezeken kívül közöljük a *megyei és városi közigazgatás* hivatalos ügyeit is, valahányszor a közérdek kívánja. Az eddigi szives támogatást köszönve köszönjük. Lapunk iránt mostanaig tanusított s mindekkoráig anyagi oldalról is nyilvánított érdeklődés reményt és bizalmat kelt lapunk jövője felől s ebben a reményben ígérjük meg, hogy mennél fokozottabb lesz az érdeklődés meg támogatás a tisztelt közönség részéről irányunkban, annál fokozottabb és lelkesebb odaadással törekszünk a kívánalomnak körülményeinkhez képest megfelelni.

Az előfizetés legcélszerűbben postautalványon eszközölhető a kiadóhivatalhoz czimezve. *Az előfizetés feltételei:* Egész évre 4 frt. Fél évre 2 frt. Negyed évre 1 frt.

Hirek és vegyesek.

Boldog újévet kíván lapunk t. előfizetőinek és külmunkatársainak

a GÖMÖR-KISHONT

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Eljegyzés. Hollósy Mariskát, Hollósy József helybeli épületasztalos és butorkereskedő szép leányát december 28-ikán jegyezte el Kajába Árpád alsószkálnoki körjegyző. Állandó boldogság kísérje a köteendő frigyét!

Esküvő. Blumenthal Samu helybeli kereskedő decz. 24-ikén tartotta esküvőjét Kohn Idával Besztercebányán. Az esküvön szépszámu nézsnép vett részt.

Lemondás. A december 23-iki városi közgyűlésnek egyik tárgyát képezte a *Lőrinczy György* — lapunk volt szerkesztőjének — városi képviselőtestületi tagságáról való lemondása. A polgármesterhez intézte t. s a közgyűlésen egész terjedelmében felolvasott beadványt, mely az I. kerület választó polgárainak is szól, így hangzik: „Tekintetes polgármester ur! A F. M. K. E. titkárává választatván meg, végleg elköltöztem Rimaszombatból s így alig végezhetem többé megfelfelén azon kötelesegeket, melyek a városi képviselőtestületi tagsággal járnak. Ezért indítva érzem magamat bejelenteni, hogy választott képviselő testületi tagságomról ezennel tiszteletteljesen lemondok. S midőn kérem a tekintetes Polgármester urat, hogy ezt a mélyen tisztelt városi közgyűlésnek bejelenteni kegyesen méltóztassék, egyszersmind megragadom az alkalmat arra, hogy mélyen tisztelt s igazán szeretett kedves polgártársaimnak, irányomban úgy megválasztásomnál, mint a Rimaszombatban leélt évtizedek alatt mindig tanusított becses bizalmukért és ragaszkodásukért őszinte hálámát és köszönetemet fejezzem ki. Kérem egyuttal m. t. Polgármester urat, hogy Rimaszombat város minden polgárát, hogy jó emlékekben megtartani legyenek szivesek, mint a hogy én életem utolsó perczéig kegyeletes szeretettel gondolkodom Rszombat városára, melynek falai között bölcsőm ringott, temetőjében kedveseim porladoznak, s melynek minden görögnyéchez életem egy kedves vagy bánatos emléke fűződik. — Kitévő tiszteltem nyilvánítása után maradtam Nyírában, 1895. decz. 1. tek. polgármester urnak alázatos szolgája és tisztelő polgártársa *Lőrinczy György*, nyitrai lakos, a f. m. k. e. titkára.”

Rendkívüli közgyűlés volt a városi képviselőtestületnek decz. 27. melyet a regáleberlet eldöntetlen volta tett szükségessé. Ez úgy, mely városszerte nagy érdekeltséget keltett, végre megoldást nyert, még pedig oly formán, hogy a berletet egyhanglag Holländer Lajos és társa nyerte meg, kik a fogyasztási adókért 40.000 frtot, az épületekért pedig 10.000 frtot fizetnek évenként. Gellmann és társai magasabb ajánlatát azért nem fo-

— En maeg farkasgúzsba köttettem magát, tudja!
— Hohó! itt én vagyok az ur!
— Hát én akkor mi vagyok?!
— Csaló, aki felvette az ábrázatot!
— Ezer bomba és kartács! maga vette fel az enyimet!

De már erre végképen előntötte az epe a direktort.
— Asszony! asszony! — kiáltozá magán kívül, — hol vagy asszony?!

— Ugy van, szekundált neki a képmása, — hadd jöjjön elő az asszony! O tegyen köztünk igazságot!

S olyan ékteleen kiált esaptak hamarjában, hogy a jószágigazgatóné lélekszakadva rohant ki szobájából s futott a folyosón át egyenesen az irodába.

— Feleség, — kiálta eléje a bonorum direktor, ez a kötni való pernahajder azt állítja, hogy ő itt az igazi principális!

— Feleség! mondá a principális ugyanazon hanghordozással és gesztussal, ez a theatrista azt feesegei, hogy ő itt az igazi bonorum direktor! Menyörgős adta, ez pedig hazugság! — S elkezdett toporzékolni éppen úgy, mint a hogyan a bonorum direktor szokta, mikor Megyerit korholta az irodában.

Az urnő összecsapta kezét rémületében.

— Szent Isten! — sikoltá — melyik hát az uram a kettő közül?!

— Mit?! ... riadt fel a direktor, te nem ismersz rám, asszony?!

— Nem! — vágott szavába a principális, kemény, reesege hangon, — itt én vagyok az ur is, meg a férj is! Es én megvédem az asszonyomat, ördög teremte!

— Jaj, — szepegett magában a bonorum direktor, — még elesábitja a feleségemet! ...

— Intézkedem is azonnal, — dühöngött tovább a principális, — hogy ezt a theatristát itt megkötözve kisérijék ki lakásomból!

Azzal felesapta asztrakán sipháját a fejére és kirohant az irodából, maga után esapva az ajtót, hogy csak egy reesegek belé az ablakok üvegtáblái.

A bonorum direktor meglében a pamlagra hanyat-

gadhata el a város, mert egyelőre csak egy évre akarták kibérelni s így egy esetleges bukás után az ügy ismét a város nyakába zakkanna; a kautio gyanánt felajánlott 20.000 frtot is csak azon esetben voltak hajlandók letenni, ha a bérösszeget utólagos havi részletekben fizethetik be a város pénztárába, ellenkező esetben csak 15.000 forintot ajánlottak odaadéknak, mely körülmény az amugy is bizalmatlankodó városatyákat arra a határozatra bírta, hogy az évek hosszú során kipróbált régi bértől ne ejtse el. S ebben megnyugodtak. A közönségnek azonban van még ez ügyhöz néhány szava. Most már bizonyos, hogy a legfőbb fogyasztási helyeken három évig olyan bor és sör kerül az asztalokra, a milyen a Holländer pinczejében van; az is bizonyos, hogy az a bor és sör, melyet eddig mért, igen gyakran nem felelt meg a közönség ízlésének s az e miatti panasz bizonyos időszakokban általános volt; sőt az is bizonyos, hogy az italok ezentul nem lesznek olcsóbbak. A legbizonyosabb pedig az, hogy a rengeteg summájú regálebérletet, mint eddig, ezentul is a közönség fogja megfizetni. Most már arra vagyunk kíváncsiak, hogy azért a fizettségért fogunk-e csak valamivel is jobbat kapni...?

Jótekonyság Porubszky Imre t. főszolgabíró a nőegylet árvái javára újvívi üdvözet megváltása címén 1 frt. küldött szerkesztőségünkhöz. Az összeget rendeltetési helyére juttattuk.

A béke apostolai. Tagadhatatlan, hogy az emberiséget, bármily magas fokára jusson az előhaladásnak, az ábrándok és álmok fogva tartják. Szeretünk hinni egy szebb, egy boldogabb jövőben, fantáziánk ábrándképeket rajzol elénk s mi ez ábrándképek megvalósulása után sóvárgunk. Rég ohajtott ideálja a művelt világnak az örök béke, az a esendes, nyugodt állapot, melyben a szenvedélyek ádáz haza nem szomál többé akadályul a fejlődésnek, a népek békét hagynak egymásnak s hatalmi érdekek a meglévő tényleges állapotban végkielégítést találnak, egy szóval az emberiségnek, bármily nyelven beszéljenek is annak tagjai, csak egy célja lesz: a művelt haladás. Ez ideál megvalósítására a világ leműveltebb népei a békeegyesületek alakítása által immár egy lépéssel előbbre jutottak. E világ békeegyesület tagjai sorába belépett a magyar nemzet is s karácsony első napján egy felhívást bocsátott ki oly czéllal, hogy ez ügy támogatására a magyar nemzet fiai mentől tömegesebben lépjenek be. Az elnökség és választmány névsorában a következő ismert neveket találjuk: Jókai Mór, Horváth Gyula, Vámbéry Armin, Csáky Albinné, Száz Károly püspök, Türr István tábornok, Csáky Albin gróf stb. A tagsággal nem jár egyéb kötelesség, mint az egyesület céljait szívből ohajtani, s anyagi támogatásul évenként legalább egy forintot fizetni a „Magyar Kereskedelmi bank” pénztárába. Melegen ajánljuk a magyar békebarátok figyelmébe.

Köszönet nyilváníás. Tiba Lekenye ág. ev. énekkara áztal december hó 26-án megtartott jótekonyczélú tánczestély bevétele 57 frt 94 kr. volt, kiadás 27 frt 94 kr., maradvány az egyleti könyvtár javára 30 frt. Felülfizettek: Schlésinger Abraham, Lövinger Adolf, Hrudály József, Jánosdeák József 50—50 kr. Az estély erkölcsiileg is lényesen sikerült, a rendezőség kített magáért Tekintetes Markó József ur az egyleti alaptökét 10 frttal, nagyságos Szentiványi Miklós ur az egyházat 25 frttal, nagyságos Latinák Rudolf ur pedig 40 frttal gyarapította. A nemes tett díszéretre nem szorul, némileg viszonzottatik azon örömkönyvekkel, melyek az egyház-hívek szemében jelentek meg. Emlékük áldva lesz örökre. Sok ily pártfogót a lét harezával küzdő drék magyar Lekenyei ág. hitv. ev. egyháznak! Lekenye község előjárósága.

A korcsolyázó egylet mulatsága. A rimaszombati „jégesalud” nem nagyszabású, de kedélyesség tekintetben pompásan sikerült mulatságot rendezett karácsony másodnapjának estéjén a „Három Rózsa” nagyteremben. Az a válogatott distingválta közönség, — mely a korcsolya sportnak is lelkes híve — szíves örömet hozta meg áldozatát az egylet javára és fesztelen jövedelvel áldozott Terpsichore oltárán is. Gyönyörű hölgytársaság, élénk, üde fiatalok magyaros tűzzel tánczolt. A férfi társaság egyrésze pedig meghúzódott a kerek asztalnál s kedélyesen borozgatott, zajos kocziingatások között egyértelmű, s többször ismétlődő lelkes éljenzésekkel írtettek poharat a korcsolyázó egylet érdemes és buzgó elnökének: Dr. Löcherer Tamásnak jóléteért. A szép hölgykoszorúbeli következőkét jegyeztük fel: Beliczky Viktorné, Cseh Istvánné, Institorisz Endréné, Kalla Mihályné, Kern Adolfné, Kolbay Gyulané, Dr. Löcherer Tamásné, Lukács Géziné, Máriássy Lászlóné, Mészáros Kálmánné, Madarász Pálné, dr. Rárossy Gyulané, Samarjay Jánosné, Soós Ferenczné, Süteő Istvánné, Stolez Mártonné, Szakall Vinezéné és dr. Zehery Istvánné urnók, továbbá Danielisz Etelka, Györi Ida, Farkas Matild, Institorisz Anna, Kern Jolán, Löcherer Erzs, Madarász Panna, Mészáros Jolán és Malvin, Soós Irén, Stolez Biri és Jolán, Szakall Rózi és Mariska, Zachar Mariska urhölgyek. A mulatság hajnalig tartott.

Karácsonyfa ünnepély. Lélekemelő és megható ünnepély folyt le f. hó 22-én az állami elemi népiskola árva- és szegény gyermekei karácsonyfájánál. Tiszolozon. Örömteljes szívvel szemléltük a boldogságtól kipirult gyermekarcokat és sokaknak szemei teltek meg örömkönnnyel, látva, hogy adakozásukkal mily nemes és jótékonyeztél szolgáltak. E ténnyel megmutatta Tiszoloz esekély számu magyarsága, hogy lelkesedés és kitartás mellett minden elérhető. A gondnokság karöltve a tanstülettal, gyűlésre hívta össze az urhölgyeket, kik tekintettel a nemes czélra, teljes számban megjelentek: 35-en. A hölgyeken kívül jelen voltak a gyűlésen a tanstülett tagjai is és Porubszky Imre főszolgabíró. A gyűlés elnökévé általános lelkesedéssel Bazilidesz Jánosné urnót választották meg, ki fenkölt szellemével és szokott tapintatosságával szépen vezette a gyűlést. Hála és elismerés illeti a gyűlés minden egyes tagját, kik versenyezve adakoztak tehetségükhöz képest nemesak pénzben, de természetben is, úgy, hogy 23 árva gyermeknek jutott ruhanemű, eszima, nadrág, sapka, kabát stb. Ezenkívül az összes növendékek mintegy 170-en részesültek bőven mindenféle édességekben. Az ünnepély d. u. 1/2 4 órakor vette kezletét. A város nagy terme közepén állott egy magas talpazaton az óriási karácsonyfa tele édességekkel, arany díval, csillogó füzérékkel, számos gyertyaláng által ragyogtatva. Körülte négy hatalmas nagy asztal csak úgy roskadozott az ajándék sulya alatt. Egyiken voltak a ruhaneműk és könyvek, a másik három síte-

mények, czukorkák, dió és mogyoró vegyesen. Az ünnepélyen első sorban a gyermekkar alkalmi dalt énekelt. Majd Hegedüs Zoltán tanító szölt, megköszönte a gyermekek nevében az ajándékok s kérte a hallgatóságot, hogy szíves pártfogásukat továbbra is tartásák fenn. Ezután Hannák Mariska IV. oszt. növendék szavalta el a „Szegény asszony könyve” című költeményt. Az értelmes és szép szavallat jól benyomást tett a hallgatóságra. Később Rimaszombatból ez ünnepélyre átrándult Meszlényi Zoltán s tanfelügyelő intézett szónoki leüdülettel előadott s nagy tetszéssel fogadott beszédet a gondnoksághoz, méltányolva annak hazafias magatartását, önzetien és fáradhatatlan buzgalmit. Majd a nőkhöz fordulva, hű képbén esetelte az anyák tulszeretetének káros voltát és szépen okadatolta meg, hogy a népiskola egyik feladatához tartozik az is, hogy az ebből eredő nevelési hibákat lecsiszolja. Később a tanítótésülett előtt fejezte ki őszinte elismerését annak eddigi működéséről s lelkes szavakkal buzdította őket, hogy ez uton haladjanak továbbra is s hozzá tette, ha az ország minden pontján ilyen niveau fog állani a népnevelés, akkor csakugyan be fog teljesedni Széchényi e mondása: „Magyarország nem volt, hanem lesz.” Végül felkérte a hallgatóságot, hogy Gömörvármegye kir. tanfelügyelőségét hazafias czéljainak elérésében támogassák. Hatalmas beszédét zajos éljenzések kísérte. Utána egy szegény szénégető gyermeke: Bohus Jolán IV. oszt. növendék mondott köszönetet a kegyes adományokért és társai nevében ígértet tett, hogy viszont haláljuka azzal fejezik ki, hogy igyekezni fognak e szent haza hasznos polgárává válni. Az ünnepélyt a hymnus éneklésével végezték be. Ezután következett az ajándékok kiosztása. Legelőször a szegény gyermekek vették át az adakozó urhölgyek kezeiből a nekik szánt ruhákat, majd a másik asztalhoz érve süteménnyel és czukorkákkal terhelten értek a szabadba. A jobbimódu szülők gyermekei az édességekkel megrakott asztalnál vették át ajándékaikat. Megkapó kép volt ez, melynek festésére gyenge a toll. A hölgyek meg-simogatták a kicsinyeket és szép szavakkal buzdították őket a szépre és jóra, beszéltek nekik a kis Jézuskáról, ki nem felelkezik el a jó gyermekekről. Különösen elismerés illeti Karczag Józsefné, Kahle Anna, Takács Istvánné, Trajtler Jolán urhölgyeket, kik az adományok beszerzése, továbbá Bazilidesz Jánosné, Gyürki Mariska, Hannák Manóné, Kahle Margit és Anna, Kuchta Juliska, dr. Schvarecz Márkné, Trajtler Jánosné, Trajtler Jolán és Takács Istvánné urhölgyeket, kik a karácsonyfa felállításán és az ajándékok beosztása körül fáradhatatlan buzgalmit fejtettek ki. Fogadják a nemes szívű adakozók bőkezű adományaikért, a tantestületnek ez uton is kifejezett szívből eredő halálját.

Halálozás. Baján (Schlésinger) Miksa hírlapíró, városunk szülötte, s gimnáziumunk egyik volt jeles növendéke, mint résztvevővel értesülünk, decz. 24-én, 28 éves korában meghalt Losonezon. Az elhunyt szorgalmas és tehetséges tagja volt a budapesti hírlapíró világnak. Az Egyetértésnek másfél évig volt belső dolgozó társa s ez év nyarának elején, gyenge egészségére való tekintetből, vált meg a szerkesztőségétől s több klimatikus gyógyhelyet keresett fel, hogy sorvasztó gégebaja ellen gyógyulást találjon. Hosszabb ideig volt Gleichenbergben, de még betegében tért haza. Két hónapja állapota mind rosszabbra fordult s most végre a halál megváltotta szenvedésétől. Baján számos orvosi és szépirodalmi munkát írt s mint a Kneipp-féle gyógy mód egyik buzgó terjesztője, ez uton József főherceggel is közelebbi ismeretségbe jutott, ki többször sajtókezeleg irt levelet intézett a megboldogulthoz, s őt csakhamar megkedvelte. Legutolsó munkája „László-főherceg életrajza”, mely most van sajtó alatt. Fialat özvegyt és két kis árvát hagyott maga után. Temetése nagy részvét mellett ment végbe.

Farsang. Carneval hercege nemsokára bevonulását tartja s a nemes fiatalok már alig várja, hogy egy kis józúd mulatságon alaposan kitánczolja magát. Az érdeklődés, kérdéskösdés a bálók iránt nagyban folyik s néhány nap múlva az előkészületek is megkezdődnek. Az idei farsang legsikeresebb mulatsága lesz bizonyára az, melyet a „Polgári olvasókör február hó 9-ikén” rendez. Ennek a bálnak évről-évre megvan a maga szép és nagy közönsége, melyhez bájos hölgyeink mindig szívesen sorakoznak és felségesen mulatnak. A rendezőség már e napokban megalakul és gondoskodik i fog arról, hogy siker tekintetében teljesen méltóvá tegye a bált az előző évi mulatságokhoz.

A nőegylet árváinak karácsony fájára adakoztak még: Szakall Ferenczné 1 frt; Raisz-Marikovszky Emma 2 frt, Darvas Pálné 1 frt és Fáy Istvánné 1 frt. Az összeget a nőegylet igazgatónöje: Kern Adolfné ez uton köszönettel nyugtázza.

Szilveszter esti mulatság. Rimaszombat és vidéke jótékony nőegylete a dalárdával együtt rendezte decz 31-én Szilveszter esti mulatságát. Előzetesen csak annyit tudtunk, hogy egy kis háboru kerekedett, melynek a megoldásáért a korcsolyázó egylet is, meg a nőegylet is külön rendezték a mulatságaikat. A nyilvánosságot jelző falragaszok ez idén elmaradtak, s így sokan voltak, kik tájékozatlanságuk miatt elmaradtak az estélyről. Pedig ha a dalárda műsorát plakátokon olvasták volna, lehetetlennek tartják, hogy 2-3-szor akkora közönség nem siet gyönyörködni az ujjonnan betanult s művészi szabotossággal előadott szép dalokban. — Az estélyen így is válogatott és előkelő közönség vett részt s az erkölcsi siker jóval felülmulta az anyagit. — A dalárda Váry János karnagy vezénylete mellett a „Dalszabadság” szép előadásával kezdte meg a programot. Azután megindult a táncz, kedélyesen folyt, közbe-közbe pedig egy nótában gyönyörködtünk. Nagy hatást keltett a dalárda a Méder féle népdalok előadásával, melyben a Pereg Samu szivhez szóló bass-bariton és Huszt Lajos kellemes tenor-szólóját valóságos áhitattal hallgatta a közönség, s zajos tapsviharral fejezte ki tetszését. A „Pepi Tant”-ot is esinosan énekeltek. Rendkívül szép jelenet volt, mikor étfelkor — a második ezredév kezdetekor — a dalárda belekezdett a „Hymnus” éneklésébe, s a közönség, mint egy test felemelkedett, s állva hallgatta végig. Az új év beálltakor véget ért a Hymnus és egy mű-dalt adtak elő daláraink. A jelen voltak pedig siettek üdvözölni egymást és kívántak egymásnak boldog új évet! — Azután ismét tánczolt a lelkes fiatalok. Az estélyen jelen volt hölgyek névsora ez: Bornemisza Lászlóné, Beliczky Viktorné, Bodor Ármánné, Dr. Cziner Miksáné, Kern Adolfné, Kubinyi Bertalané, dr. Lichtschein Adolf-

né, Lévai Izsóné, Máriássy Lászlóné, Madarász Pálné, Marton Jánosné, Samarjay Jánosné, Stolez Mártonné, Schullhof Pálné, Szentmiklóssy Istvánné, Széplaky Lajosné, Tomesányi Lászlóné és Dr. Veres Samunné urnók, továbbá Farkas Matild, Fáy Lenke, Kohn Russi, Komjáthy Erzsike, Kern Jolán, Kohn Emma, Stolez Birike urhölgyek. — A hajnali órákban még fokozott jókedvel tánczolt a szép hölgykoszorú.

Kereskedő ifjak egylete. Már egyszer megindult a mozgalom, megalakult az egylet, ha jó emlékeztünk kerti mulatságot is rendeztek javára, aztán, mint nálunk a legtöbb hasonló intézmény — hosszú, mely álomra szenderült. Ugy látszik, nem örök álomra, mert néhány nap előtt újra alakult egy közgyűlésen. Tiszteletbeli elnökévé: Baksay Józsefet, elnökévé pedig Szeless Ödön úrt választotta az egylet. A tisztikar többi tagjai: alelnök: Dickmann László; pénztárnok: Stech Kálmán; ellenőr: Bródy Andor; háznagy: Eskstein Samu; ügyész: Dr. Krausz Gyula; könyvtárnok: Braibart S. — Az egyet hír szerint első életelt a farsangban akar adni magáról.

Baleset. Szentkirályon Szabó András földmívelő karácsony előtti napon a szeszkavagóval oly vigyázatlanul dolgozott, hogy munkaközben jobb karja a kés alá került, s alkarját teljesen elvágta. A közkórházban ápolják.

Gyilkosság. Megrendítő eset történt e napokban Tornallya város közelében. A tornallyai járásban levő u. n. Szárazvölgy egyik falujában Trizsben éldögélt Demeter János 60 éves földmívelő, derék, becsületes parasztember s tegnapelőtt bement Tornallyára, az ottani takarékpénztárba, hol egy 40 frtos váltóját számították le. A pénzzel zsebében hazafelé indult kis kocsiján egyedül, jó kedvvel. Mikor a faluba érték a lovak, az öreg ismerősei esodálkozva nézték a gazdátlanul bandukoló állatokat, a kocsis ülésen, sem a hátsó ülésen nem láttak űlni senkit. A jámbor lovakat, — melyek hajítás nélkül a szímatjuk után húzták a kocsit — megállították s elszörnyűködve látták, hogy a gazda, a becsületes öreg éltetlenül fekszik s fején több sebből patakzik a vér, zsebéből pedig hiányzik a 40 frt, melynek felvétele végett ment a városba. Az eset megdöbbentette s őszinte részvétre indította a trizsieket, kik jelentést tettek az esetről s a nyomozás rögtön kezdetét vette, de eddig semmi pozitív eredmény nincs. Kétségtelen, hogy az uton megtámadott s fejszével oly súlyos vágásokat kapott, hogy azok következtében kiszenvedett. A ámadó aztán a tetetetlen öreget kifosztotta. A boncolást dr. Gaál Gusztáv harkácsi és dr. Goldblatt tornallyai körorvos végezték. A tragikus véget ért öreg Demetert pedig a falu lakosságának nagy és őszinte részvéte mellett temették el.

Újvívi üdvözetek megváltása. Bornemisza Lászlóné, a nőegylet elnöknője és Molnár József, a gömörmegyei közművelődési egylet rimaszombati körének elnöké közös felhívást intéztek a közönséghez, tiszteletteljes bizalommal fordulnak ahhoz, azon kérelemmel, hogy „a nyomtalanul elhangzó s üres formáságnál egyebet nem képező új évi szokásos üdvözetek költségét áldozza mindenki a két nemes hivatást betöltő egylet alapkéjének gyarapítására. Buzgó imánál jobban dicséri Istenét, aki a szenvedő árvák bánatos szeméből egy könnyet letöröl, s csak az szereti igazán hazáját, a ki a hazafias irányu művelődés oltárán áldozni tud. — Kérő szavunk eredménytelenül soha nem hangzott el, hisszük, utat talál az a szívekhez most is.” — E felhívás folytán a jótékonyezára adakoztak és ezzel kívánjuk boldog új évet a következők:

Bornemisza Lászlóné 1 frt, Bornemisza László 1 frt, Dr. Szabó Samu 1 frt, Dr. Szabó Samunné 1 frt, Molnár József 1 frt, Molnár Józsefné 1 frt, Beliczky Victorné 1 frt, Matoleys Pálné 50 kr, Lengyel Györgyné 1 frt, Dr. Rárossy Gyula és neje 1 frt, Máriássy Lászlóné 1 frt, Süteő Istvánné 1 frt, Kres Józsefné 50 kr, Kubinyi Aladárné 1 frt, Lokesánszky Endre 1 frt, Juraskó Jakabné 1 frt, Pitta Lipótné 1 frt, Jellinek B. és társa 1 frt, Szakall Vinezéné 50 kr, Abonyi Amália 1 frt, Abonyi Pál 1 frt, Konyha Kálmánné 30 kr, Özv. Tóth Józsefné 20 kr, Baksay István és neje 1 frt, Zachar Gusztávné 50 kr, Szerényi János 1 frt, Gedeon János és neje 1 frt, Hudoba Samu és neje 1 frt, Tornony Györgyné 1 frt, Mindszenty Bertáné 20 kr, Fábry János 1 frt, N. N. 10 kr, Rónay Gyulané 50 kr, Özv. Báthory Istvánné 20 kr, Özv. Zehery Gáborné 20 kr, Dr. Lichtschein Adolfné 1 frt, Forster Imre 1 frt, Schullhof Pál 1 frt, Kohn Albertné 50 kr, Kishonthy Gyula 1 frt, Horváth János 1 frt, Samarjay János 1 frt, Samarjay Jánosné 1 frt, Nagy Ferenc és neje 1 frt, Tibély Zsigmond és neje 1 frt, Dapsy József és neje 1 frt, Krausz Bernát 50 kr, Hosselitz Salamon 50 kr, Lefkovicz József 30 kr, Dr. Veress Samunné 1 frt, Özv. Kriston Györgyné 1 frt, Kubinyi Bertalané 1 frt, Özv. Létásy Alajosné 50 kr, Braun Gyula 40 kr, Özv. Tóth Józsefné 50 kr, Özv. Káposztás Józsefné 50 kr, Tomesányi László 1 frt, Szentagh Lajos 30 kr, Jesko Sára 50 kr, Maléter Albertné 30 kr, Cseh Varga András 30 kr, Homolay Gáborné 20 kr, Özv. Király Ferenczné 20 kr, Hermanné 20 kr, Borsody Károlyné 1 frt, Józsa Antalné 1 frt, Zavadzky Ede 30 kr, Csillag Mórné 30 kr, Stolez Zsigáné 30 kr, N. N. 20 kr, Glauf Pál és neje 1 frt, Kapi Gy. és neje 50 kr, Egy valaki 10 kr, Marton Jánosné 1 frt, Soós Ferenc 50 kr, Brones István 1 frt, N. N. 20 kr, Papp Zsuzsánna 50 kr, Dr. Szless Ölönné 1 frt, Vozáry György 1 frt, Rakottay Danó 50 kr, Kalla Mihály és neje 1 frt, Fülep Benjámin és neje 50 kr, Bodor István 50 kr, Szöllősy István 50 kr, Laskáné 50 kr, Stech Kálmán és neje 1 frt, Török János és neje 1 frt, Institorisz Endre és neje 1 frt, Baksay József 1 frt, Lenner Gyula 50 kr, Kern Adolf és neje 1 frt, Cziner Miksáné 1 frt, Id. Süteő Istvánné 1 frt, Gömöri Edéné 1 frt, Kishonthy Józsiné 1 frt, Ifj. Badinyi Gyula 50 kr, Benyo Lajos 50 kr, Patay János 50 kr, Dr. Kármán Aladár 50 kr, Kubinyi Ferenczné 50 kr, Lengyel Samu 1 frt, Farkas Abrahamné 1 frt, Molnár Lajosné 1 frt, Fornét Gyulané 1 frt, Dr. Löcherer Tamás és neje 1 frt, Polgáry Károlyné 1 frt, Madarász Pál és neje 1 frt, Özv. Zwicker Ottóné 1 frt, Bernáth Gyulané 1 frt, Dollák Rezső 50 kr, Bródy Bertalan 50 kr, Kovács Zsigmond és neje 1 frt, Lőfkovicz Lipót 50 kr, Kriston Kálmánné 50 kr, Dickmann 30 kr, Gaskó Jánosné 50 kr, Landau Ármánné 50 kr, Weisz Dávidné 50 kr, Szalóci Dániel 50 kr, Gellmann Samunné 50 kr, Braun Zsiga 50 kr, Özv. Paczek Mórné 50 kr, Haas S. né 50 kr, Özv. Kovács Józsefné 50 kr, Összesen 90 frt 60 kr., azaz kilenczven forint 60 kr.

Tizenhat év után, Tizenhat esztendő pályafutására tekinthet már vissza az „Ország-Világ”, Váradi Antalnak jeles szépirodalmi képes lapja. Most jelent meg a tizenhatodik évfolyam utolsó száma; ez is azon az előkelő nívón áll, mely az „Ország-Világ”-ot mindig jellemezte, s a melynek köszönheti, hogy már az első helyen áll a hazai szépirodalmi képes lapok közt. E'be a legutolsó számba írtak Tölvölgyi Titusz, E. Kovács Gyula, Adorján Sándor, Dengi János, Vértessy Ila, Mészáros Imre stb. Aktuális és művészi értékű képei közt ott találjuk Bartay Edének, a jubilans zenedeli igazgatónak sikerült azezképét. Az utolsó szám mellé van esatolva a félvéi tartalomjegyzék, a miből kitetszik, hogy az utolsó félvében is a legjelesebb magyar írókat foglalkoztatta az „Ország-Világ”, s képei is oly változatosak, művésziek a minőket egy magyar lap se nyújthat olvasóinak. Érdeklődéssel várjuk az új évfolyamot, a most meginduló tizenhetediket, mely az eddigi jelek után itélve még szebb és gazdagabb lesz az előzőknél. Az „Ország-Világ” előfizetése negyedévre 2 frt; mutatványszámokat ingyen küld a kiadóhivatal (Budapest, V. Hold-u. 7. sz.).

Egy napilap, egy könyvtár, egy illusztrált folyóirat. A legoliosabb fővárosi napilap kétségtelenül a „Magyar Ujság”, melynek főszerkesztője Fenyvessy Ferencz dr., felelős szerkesztője pedig Kende Zsigmond. Olcsósága mellett egyike a legérdekesebb, legtartalmasabb lapoknak, mely gyors és megbízható információk mellett, kiváló szépirodalmi dolgokat is nyújt olvasóinak. Előfizetési ára e minden ízében liberális lapnak egy évre 12 frt, félévre 6 frt, negyedévre 3 frt, egy hónapra 1 frt; egyes számának ára a vidéken 5 kr. Ez olcsó ára mellett a „Magyar Ujság” előfizetői rendkívüli kedvezményekben részesülnek, a mennyiben díjtalanul megkapják a „Magyar Ujság könyvtárának” kiadványait, havonként egy kötet regényt, azonkívül a „Budapesti Látogatók Lapja” című havonként megjelenő, díszes illusztrált folyóiratot. Szóval: a „Magyar Ujság” bátran elmondhatja magáról, hogy a legoliosabb napilap. Szerkesztősége Budapesten, Vármegyerház-utca 11. sz. a., kiadóhivatala pedig Gránátos-utca 1. sz. alatt van.

Felelős szerkesztő: Dr. KÁRMÁN ZOLTÁN.

Irodába

egy hat gymn. osztályt végzett egyén kisegítői vagy dijnoki alkalmazást keres. Megkeresések a kiadóhivatalba intézendők.

Kiadó lakás.

Rimaszombatban a Deák Ferencz-és Koháry-utczák sarkán, a kaszárnyával szemben levő nagy emeletes háznak **emeleti része**, mely 7 szoba, 2 konyha, 2 kamra, 2 padlás, 2 fatartóból áll, **1896. év május hó 1-ére** bérbe vehető. — Bérleti szándékozók felvilágosításért forduljanak **Huszt Lajos** városi árvaszéki tanácsos megbízotthoz.

Alapított 1845.

MANDL MANÓ
POZSONYBÓL.

Nagy kiállítást

rendez

a „Három Rózsa” szállodában

január hó 7- és 8-án

Párisi Toilette-Modellek,

Entrées (honi kéziipar)

Farsangi ujdonságok!

Kész fehéreneműek

legegyszerűbbtől a legfinomabbig.

Kelengyék!

A nagyérdmü hölgyközönséget megtekintésre ezennel tisztelettel meghívja.

Alapított 1845.

Bérbeadó kert.

Rimaszombatban a Pokorágyi-utczán a Dickmann-féle ház és a Löcherer-féle csűr között elterülő kert, — mely nemes faju gyümölcsfákkal és egy sor szőlővel van beültetve — három egymást követő évre bérbevehető. — Bérleti szándékozók értekezhetnek **Kalocsay Lajosnéval**.

Hirdetmény.

4030. sz. — A m. kir. igazságügyminiszter 1895. évi október hó 28 án 43324./I. A.—I. m. 1895. sz. alatt elrendelte, hogy a rimaszombati kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatósághoz tartozó Gortva Kiszfalud és ahhoz tartozó Bírófala és Cseniz puszták telekkönyveibe fölvetett mindazon ingatlanokra nézve, a melyekre az 1886. XXIX. az 1889. XXXVIII. és az 1891. XVI. t.-cikk a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892. XXIX. törv.-cikkben szabályozott eljárás és ezzel kapcsolatban a telekjegyzőkönyvi bejegyzések helyesbítése fogatosítottassék.

E czéleből a helyszíni eljárás a nevezett községben 1896. évi január hó 27-én fog kezdődni.

Ennélfogva felhivatnak:

1. mindazok, a kik a telekjegyzőkönyvben előforduló bejegyzésekre nézve okadatolt előterjesztést kívánnak tenni, hogy a telekkönyvi hatóság kiküldöttje előtt a kitűzött határnapon kezdődő eljárás folyama alatt jelenjenek meg és az előterjesztéseiket igazoló okiratokat mutassák fel;

2. mindazok, a kik valamely ingatlanhoz tulajdonjogot tartanak, de telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okirataik nincsenek, hogy az átírásra az 1886. XXIX-ik t.-cz. 15—18. és az 1889. XXXVIII. t.-cz. 5. 6. 7. és 9. §-ai értelmében szükséges adatokat megszerezni iparkodjanak és azokkal igényeiket a kiküldött előtt igazolják, avagy oda bassanak, hogy az átíró telekkönyvi tulajdonos az átírást létrejöttét a kiküldött előtt szóval ismerje el és a tulajdonjog bekebelezésére engedélyt nyilvánítsa, mert különben jogaikat ezen az uton nem érvényesíthetik és a bélyeg- és illetékengedési kedvezménytől is elesnek; és

3. azok, kiknek javára tényleg már megszűnt követelésre vonatkozó zálogjog vagy megszűnt egyéb jog van nyilvankönyvileg bejegyezve, ugyszintén az ily bejegyzésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejegyzett jognak törlesztést kérelmezzék, illetve hogy törlési engedély nyilvánítsa végett a kiküldött előtt jelenjenek meg, mert ellenesetben a bélyegmentesség kedvezményétől elesnek.

Kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság. Rimaszombat, 1895. december 8-án

Altdorffer, kir. törvszéki bír.

Gömöri faipar részvény-társaság.

Folyó év július hó 28-án tartott rendes évi közgyűlésünk határozata értelmében minden egyes 400 firtos részvény 4 darab 200 koronás új czimlettel cseréltetik ki.

Miután az új czimletek elkészültek, a kieserelés a társaság pénztáránál, a rendes órák alatt eszközölhető.

T. részvényeseinket pedig, kik f. évi augusztus 5-én kelt aláírási felhívásunk folytán új részvényeket jegyeztek, felkérjük, hogy az ideiglenes elismervények visszaadása ellenében az új részvényeket pénztárunknál vegyék át.

Pelsücz, 1895. december 15-én.

Az igazgatóság.

A magyar általános köszén bánya részvénytársulat,

Budapest, V., Erzsébet tér 19.

ajánlja a t. cz. gőzmalmoknak, szeszgyáraknak és egyéb iparvállalatoknak valamint a külszöbön álló **szobafűtési idényre**

akna, koczka- és darabos szenét

királdi és sajó-szent-péteri bányáiból

4—6

legjutányosabb áron, egész kocsirakományokban, minden állomásra szállítva

Báli ruhakelmék; divatos finom crepe-ek!

GUTTMANN EDE

férfi- és női divatáru üzlete

Rimaszombat, Deák Ferencz-utca és a főter sarkán.

Van szerencsém a nagyérdmü vidéki és helybeli közönség b. tudomására hozni, hogy **budapesti- és bécsi utazásomból** visszatérve, férfi- és női divatáru raktáramat menyasszonyi kelengyékhez szükséges ezikkkel dusan felszerelve jelentékenyen kibővittem. Ajánlom bőségesen ellátott raktáramat a nagy közönség szives figyelmébe!

Egyszersmind van szerencsém tudatni, hogy magammal hoztam a legújabb divatu báli ruhakelméket és különféle finom crepeeket, melyek üzletemben jutányos áron mellett nagy választékban kaphatók. — Üzletemet a n. é. közönség szives pártfogásába és figyelmébe ajánlva vagyok tisztelettel

GUTTMANN EDE

férfi- és női divatáru üzlete

Báli ruhakelmék; divatos finom crepe-ek!